

Saapui hän keskelle hävityksen  
kylään ammoiden niin rauhaisaan.  
Katot hehkuivat väreissä liekkien  
ja veri rakkaiden peitti maan.

Vihan nostatti ja kiiri taivaisiin.  
Niin moni lieki jo tiellä tuonelaan  
vaan he vielä ei veisi häntä mukanaan.

Vaikka joukkonsa hän kokosi liki lyödyistä,  
yksin raivonsa vavahdutti julmaa vastusta.  
Kai satakunta ruumista hän polki allensa,  
armon ken sai kohtas' vain kirveen kaulalla.

"Miekanterät vapauttakaa,  
kostuttakaa kylmää rautaa!  
Suokaa heille vihastanne,  
hukuttakaa hurmeen virtaan!"

"Kilpien taa piiloutukaa,  
pelkurit jo perääntykää!  
Ohitsemme jos mielitte  
viimeinenkin hautaan saattakaa!"

Harvatpa kertomaan säästyivät,  
siksi veri yltyi virtaamaan.  
Niin vain aika koitti myös sankarin  
kirjailtu miekka kourassaan  
(vaan mies taipumaton veljet rinnallaan  
tarustoissa elää ainiaan).